

Arrest

nr. 186 844 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BREEMANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn van etnische origine, en afkomstig te zijn van het dorp X (district Kot, provincie Nangarhar). Vanaf uw zevende volgde u twee jaar school, en u begon vanaf uw tiende te werken als arbeider, waarbij u onder andere graan oogstte en werkte voor de organisatie Paiwastun als bouwvakker.

Uw vader werkte als politieofficier voor een speciale eenheid in Jalalabad. Aan het einde van de zomer, ongeveer tien dagen voor uw vertrek, ontving u een dreigbrief van IS waarin stond dat uw vader zijn job moest stoppen en zich aansluiten bij IS. Drie dagen daarop hoorde u vanuit het dorp mensen "Allahu akbar" roepen, waardoor u wist dat IS in de buurt was. U vluchtte samen met uw moeder en twee broers

het huis uit, maar verloor uw gezinsleden uit het oog. Uw ouderlijk huis werd in brand gestoken door IS, waardoor de eerste dreigbrief vernietigd werd. U verborg zich in de bergen, en begaf zich daarna naar het huis van uw ooms in het dorp Hindranu. U verbleef hier vijf dagen, maar dan bracht uw buurman R.K. naar uw ooms een tweede dreigbrief die hij gevonden had bij uw ouderlijk huis. In de brief staat dat u waar ook in Afghanistan vermoord mag worden. Hierop legden uw ooms samen om een mensensmokkelaar te betalen, en u vertrok twee dagen later. U ging via Kabul naar Nimruz, waar u drie maanden in een huis van de mensensmokkelaars verbleef. In september of oktober 2015 verliet u uiteindelijk Afghanistan en reisde u via Iran en Turkije naar België, waar u aankwam op 5 november 2015 en asiel aanvraag op 3 december 2015.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest gedood te zullen worden door IS. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, en u vraagt daarom in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

U legt de volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: twee foto's van badges van uw vader, een brief van IS, een document over een aanvraag bij de districtshoofdplaats, uw taskara, en de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaring niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op de asielzoeker rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers geboren te zijn op 31 januari 1999 (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling; tevens in verklaring DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 4). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 21 december 2015 door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 21 december 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 19.8 met een standaarddeviatie van 1.5 jaar.

Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u aan dat u 16 jaar en 11 maanden oud zou zijn (CGVS p. 3). Geconfronteerd met de resultaten van het medische onderzoek, stelt u dat de door u opgegeven leeftijd immers de leeftijd is die vermeld staat op uw taskara (CGVS p. 4). De door u voorgelegde taskara vermeldt dan weer dat u in 1393 (maart 2014 – maart 2015) 16 jaar oud was, wat overeenkomt met een laagst mogelijke leeftijd van 17 jaar en 8 maanden op datum van het gehoor. Omdat ook dit niet in overeenstemming is met de resultaten van het medisch onderzoek, kan trouwens getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Er dient in ieder geval te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenkomen met wat er in uw taskara staat, en dat zowel uw verklaringen als uw taskara in strijd zijn met de resultaten van het medisch onderzoek. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit geen enkel geloofwaardig document voor. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS dd. 11 maart 2016, p. 1) werd u nochtans gewezen op het belang van dergelijke documenten. De identiteit van de asielzoeker is een essentieel element in de asielaanvraag en er kan van de asielzoeker verwacht worden dat deze alles doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Op het moment van het gehoor legde u enkel de voornoemde taskara voor, maar er zijn ernstige redenen om te twifelen aan de echtheid van dit document: er is ten eerste de supra opgemerkte discrepantie tussen uw verklaarde leeftijd, de leeftijd genoteerd in de taskara, en uw medisch vastgestelde werkelijke leeftijd. Ten tweede verklaarde u dat uw vader deze taskara had verkregen ongeveer in 1391 (maart 2012 – maart 2013) (CGVS p. 16), terwijl op de taskara zelf staat te lezen dat deze is uitgereikt op 7/11/1393 (2 februari 2015), een

verschil van minimaal bijna 2 jaar dat niet redelijk gedekt kan worden door de kwalificatie "ongeveer". Uit toegevoegde informatie blijkt trouwens dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken. Deze elementen samen doen vermoeden dat u het CGVS doelbewust trachtte te misleiden door het voorleggen van een mogelijk frauduleus document, in weerwil van de medewerkingsplicht.

Daarenboven zijn er redenen om te twijfelen aan de echtheid van de door u opgegeven naam M.H.. In de eerste plaats is er het feit dat u zelf aangeeft in Bulgarije de naam "A." gevoerd te hebben (verklaring DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 3; CGVS p. 3). Gevraagd naar de herkomst van deze naam, stelt u dat deze "zomaar" in u opkwam (CGVS p. 3). Nochtans dient te worden vastgesteld dat u er onder deze naam een facebookaccount op nahoudt als "A.K." (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat u na confrontatie toegaf tijdens het gehoor (CGVS p. 16). Toen u gevraagd werd waarom u niet eerder melding maakte van deze account, toen u gevraagd werd of u zelf een account had (CGVS p. 5), stelt u dat u deze account al een tijd niet meer kon openen (CGVS p. 16). De account die u momenteel wel gebruikt, staat dan weer onder de naam Y.K. (zie stukken toegevoegd aan het dossier), zogezegd de naam van de neef die deze account voor u heeft gemaakt, waarna u deze account maar één keer gebruikte (CGVS p. 5). Nochtans werden op deze account foto's uit België geplaatst van februari tot oktober 2016 (zie stukken toegevoegd aan het dossier), in strijd met het door u voorgehouden éénmalige gebruik. Het is in ieder geval hoogst merkwaardig dat u geen van deze twee accounts voerde onder de naam die u opgaf als de uwe. Samen genomen met het feit dat er redenen zijn om te twijfelen aan de echtheid van de door u voorgelegde taskara en de door u opgegeven leeftijd, geeft dit ernstige redenen om te twijfelen aan de door u opgegeven identiteit.

Ten slotte zijn er ook aanwijzingen dat u probeert om informatie over uw kennissenkring achter te houden voor het CGVS. U stelde dat de documenten die u voorlegt werden opgestuurd door uw oom M.R. (CGVS p. 15), woonachtig te Hindaru (CGVS p. 5), en dat u er geen vrienden op nahoudt in de steden van Afghanistan (CGVS p. 5). Nochtans was het telefoonnummer vermeldt op de enveloppe waarin uw documenten werden verstuurd gelinkt aan de facebookaccount van ene A.T., woonachtig te Kabul (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wiens naam ook op de enveloppe vermeld staat (vertaling document 6). Hiermee geconfronteerd maakt u de hypothese dat de enveloppe misschien verstuurd is door een vriend van uw oom uit Kabul, en stelt u A. niet te kennen (CGVS p. 16). U bent nochtans bevriend met A. op facebook (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u niet al uw facebookvrienden ontmoet hebt en kent (CGVS p. 16). Ermee geconfronteerd dat het maar weinig waarschijnlijk is dat u iemand waarmee u bevriend bent op facebook en die u een enveloppe stuurde uit Afghanistan niet kent, blijft u volhouden de man niet te kennen (CGVS p. 16). Het lijkt er daarom op dat u de band tussen u beiden voor het CGVS verborgen probeert te houden.

Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Van een asielzoeker die beweert gevlucht te zijn naar België omdat hij in zijn thuisland vreesde voor zijn leven, mag minstens verwacht worden dat hij de volledige medewerking verleent aan de asielprocedure en dat hij de elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas zo waarheidsgetrouw en accuraat mogelijk aanbrengt, inclusief de gegevens omtrent zijn identiteit. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u geen duidelijkheid kon scheppen over waar u voor uw komst naar België verbleef. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Primo kon u het CGVS geen zicht geven op uw activiteiten in de maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat u voorafgaand aan uw vertrek ongeveer drie maanden lang verbleef bij mensensmokkelaars in Nimruz (CGVS p. 7, 24), en dat zij u dag en nacht binnenhielden (CGVS p. 8). Gevraagd naar wat u dan de hele dag daar deed, moest u echter het antwoord schuldig blijven, en verklaarde u dat u niets deed (CGVS p. 8). Dit is totaal ongeloofwaardig; het menselijke leven wordt gekenmerkt door een veelheid aan activiteiten, zelfs wanneer iemand zich in een (kleine) ruimte opgesloten weet. Er zijn tenminste die activiteiten verbonden aan de lichaamsfuncties. Maar u verklaarde keer op keer dat u niets deed, ook toen u gevraagd werd om de dag in detail te beschrijven

(CGVS p. 8, 24). Er werden u nochtans verschillende invalshoeken voorgesteld om uw verblijf aldaar concreet te maken: u werd gevraagd naar eventuele gesprekken die u voerde met andere aanwezigen en verhalen die zij u vertelden, naar hun namen en hun motieven om een mensensmokkelaar aan te spreken (CGVS p. 8), naar het uitzicht van de kamer, en naar uw dagdagelijkse activiteiten aldaar (CGVS p.24). U kon evenwel via geen enkele weg een aannemelijke of doorleefde beschrijving van uw verblijf geven, ook niet toen u de kans kreeg om vrijuit over de meest banale zaken te spreken (CGVS p. 24). Van een gezonde jongeman in het bezit van al zijn zintuigen kan nochtans verwacht worden dat hij deze vraag zonder enige moeilijkheid zou kunnen beantwoorden. De enige conclusie die hieruit getrokken kan worden is dat uw werkelijke activiteiten, innig verbonden met uw verblijfslocatie op dat moment, afwijken van uw verklaringen, en dat u moedwillig weigert het CGVS zicht te geven op uw werkelijke activiteiten en verblijfslocatie voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan.

Secundo dient te worden vastgesteld dat u ook inconsistent verklaringen aflegde over de tijdlijn voorafgaand aan uw vertrek. U verklaarde namelijk dat u de IS-brief die u aan het CGVS voorlegt hebt ontvangen op 20/08/1394 (11 november 2015), en dat u twee dagen later vertrok naar Nimruz, alwaar u enkele maanden verbleef (CGVS p. 15). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u reeds op 5 november 2015 al aankwam in België (verklaringen DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 31), waardoor u ofwel niet de waarheid spreekt over de datum van het ontvangen van de brief, of over uw datum van binnenkomst. Geconfronteerd met deze inconsistentie, verklaart u slechts dat de door u opgegeven data bij benadering zijn, en dat u niet exact weet hoe lang u in Nimruz verbleef (CGVS p. 15). De discrepanties tussen de verschillende data zijn evenwel zodanig groot dat ze de gebeurtenissen in Afghanistan plaatsen na uw aankomst in België, waardoor dat dit absoluut geen afdoende antwoord is. Ook op basis van dit element kan alleen maar besloten worden dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke datum van vertrek uit Afghanistan, waarmee uw verblijfslocatie en activiteiten samen hangen.

Tertio kan er ook nog op gewezen worden dat u een gebrekkige kennis aan de dag van de gebeurtenissen in uw district voorafgaand aan uw vertrek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in uw vermeende regio van herkomst een veelheid aan high-profile incidenten en operaties hebben voorgedaan (zie stukken toegevoegd aan het dossier), maar u slaagt er slechts in om een handvol oude incidenten te vernoemen, van 5, 8 en 9 jaar terug (CGVS p. 21). Recent kan u enkel de komst van IS in het algemeen, en een enkele (gruwelijke) moord op een lid van de veiligheidsdiensten benoemen (CGVS p. 21). Aldus maakt u helemaal niet aannemelijk dat u tot hooguit enkele maanden voor uw vertrek in het Kot-district woonachtig was en zijn er, alle elementen samen genomen, genoeg aanwijzingen dat u van elders komt of minstens al langer elders verbleef.

Ten derde dient er ook op gewezen te worden dat uw reisweg uit Afghanistan niet kon overtuigen. U wist niet door welke provincies u in Afghanistan reisde, u wist niet waar u de grens met Iran overstak, en u wist ook niet welke steden u in Iran passeerde (CGVS p. 22, 23). Bovendien wijkt uw verklaring dat u aldaar reisde per auto (CGVS p. 23) af van uw verklaringen voor de DVZ, waar u stelde te voet door Iran gereisd te hebben (verklaringen DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 31). U legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat uw beweerde reisroute zou kunnen staven (CGVS p. 23). Het lijkt er daarom op dat u ook omtrent uw reisweg de waarheid niet wenst te vertellen.

Gezien de ongeloofwaardigheid van verklaringen omtrent uw leeftijd, kennissenkring, herkomst, reisweg, en identiteit, kan prima facie al weinig geloof worden gehecht aan de vermeende problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan. Niettemin dient er voor de volledigheid nog op gewezen worden dat uw vervolgingsrelaas ook ongeloofwaardig is an sich. Ten eerste dient erop gewezen te worden dat uw verhaal een aantal toevoegingen bevat in vergelijking met wat u voor de DVZ verklaarde. Voor de DVZ verklaarde u dat uw huis aangevallen werd door IS, en dat u op dat moment op de vlucht sloeg (vragenlijst CGVS dd. 11 maart 2016, puntje 5). Voor het CGVS stelde u echter dat u tevens twee dreigbrieven mocht ontvangen van IS, en dat zij uw ouderlijk huis in brand hebben gestoken (CGVS p. 14, 15, 18, 19), wat toch geen onbelangrijke details zijn. Zelfs als u gevraagd werd bondig te zijn, wat u aanvoert als verdediging (CGVS p. 19), zou er toch nog plaats geweest mogen zijn voor een kort zinnetje over de brieven en de brand. Gevraagd waarom u met name de tweede dreigbrief van IS, die u op het gehoor voor het CGVS voorlegde, niet eerder had vernoemd, zei u dat u dacht dat u deze niet per post mocht laten versturen (CGVS p. 14), maar gevraagd waarom u dan niet gewoon gezegd had dat u die had ontvangen, maar niet durfde te versturen, verklaart u dat er niet expliciet gevraagd werd naar de brief (CGVS p. 14, 15). Er kan echter van de Belgische asielinstanties niet verwacht worden dat ze op de hoogte zijn van dergelijke elementen nog voor u die aanbrengt.

Ten tweede legde u op drie momenten ook afwijkende, tegenstrijdige verklaringen af over uw vervolgingsrelaas. Bij uw intakegesprek was er sprake van dat IS u vragen stelde over de verblijfplaats van uw vader en u bedreigde toen u weigerde (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Voor de DVZ verklaarde u dan weer dat uw huis aangevallen werd door leden van IS, en dat u door de achterdeur naar buiten vluchtte terwijl zij langs de voordeur naar binnen kwamen (vragenlijst CGVS dd.

11 maart 2016, puntje 5.). Voor het CGVS ten slotte verklaarde dat u eerst een dreigbrief had ontvangen, en dat u uit het huis vluchtte toen u "Allahu akbar"-kreten hoorde in het dorp (CGVS p. 18). Ook voor deze discrepanties verwijst u naar de nood om bij het DVZ-gehoor bondig te zijn (CGVS p. 19), maar dit zou enkel kunnen verklaren waarom er bepaalde details toegevoegd worden, niet dat de verklaringen tegenstrijdig zijn.

Ten derde, en het meest frappant, is er de datering van de door u voorgelegde IS-dreigbrief. U stelt dat de brief die u aan het CGVS voorlegt de tweede dreigbrief is, en dat u die heeft mogen ontvangen enkele dagen voor uw vertrek, hetzij op 20/08/1394 (11 november 2015) (CGVS p. 15). De vertaling van deze brief wees echter uit dat deze gedateerd is op 20/08/1437, dus volgens de Islamitische kalender, wat overeenkomt met een datum van 28 mei 2016. U verbleef toen al enkele maanden in België, waardoor u die dus niet kan ontvangen hebben enkele dagen voor uw vertrek. Het lijkt er daarentegen strek op dat het gaat om een valse brief, in een poging om de Belgische asielinstanties te misleiden.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken. Daarenboven is er supra al op gewezen dat er ernstige redenen zijn om te twijfelen aan de echtheid van met name de door u voorgelegde dreigbrief, en in mindere mate uw taskara, die uw relaas daarom eerder minder dan meer geloofwaardig maken.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 4 november 2016 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS p. 2) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 3, 4, 8, 13, 15, 16, 19, 24). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, activiteiten, verblijfsplaatsen, uw kennissenkring, uw relaas, en uw reisroute. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfsplaats, achtergrond, en het sociaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"1. CGVS stelt om te beginnen dat er redenen zijn om te twijfelen aan de identiteit gezien het verschil tussen leeftijd op de taskara en die van het medische onderzoek.

Dat het algemeen geweten is dat de leeftijdstest werd geïkt op blanke jongeren van Europa en Amerika. Dat er uitgebreid onderzoek werd gedaan naar de vergelijking met andere rassen van jongeren die bovendien in andere omstandigheden opgroeien (bijvoorbeeld meer fysieke arbeid) en daaruit blijkt dat het niet evident is om daaruit af te leiden wat iemands exacte leeftijd is. Dat het verschil tussen de leeftijdstest (rekening houdend met deviatie) en de taskara ook niet bijzonder groot is en dat de overheid dient te kiezen. Ofwel zegt men dat er in Afghanistan geen algemeen geboorteregister bestaat, zodat alle taskara's onbetrouwbaar zijn, ofwel aanvaardt men het document. Dat het ontkennen van de bewijswaarde van alle taskaras en deze tegen verzoeker gebruiken een strijdig gebruik van beschikbare informatie inhoudt. Dat de twee verschillende data trouwens geen tegenstrijdigheid uitmaken. Nu verzoeker zijn eerste taskara kwijtspeelde en later een nieuwe aanvraag. Op de tweede wordt nog altijd de datum van de eerste (afgifte) vermeld.

2. CGVS stelt vervolgens dat er redenen zijn om te twijfelen aan de identiteit gezien het profiel op facebook.

Dat er miljoenen facebookaccounts bestaan waarin de gebruiker niet zijn eigen identiteit opgeeft. Dat verzoeker heeft uitgelegd de naam van zijn neef te hebben gebruikt.

3. CGVS vraagt waarom A.T. op de enveloppe staat.

Dat het geen onverklaarbare tegenstrijdigheid betreft. Dat de oom van verzoeker analfabeet is. Dat de oom de enveloppe heeft gegeven aan A.T.. Dat deze laatste een familiaal bezoek bracht in de regio en de enveloppe meenam naar Kabul om te verzenden, waar hij bij de politie werkt.

4. CGVS hecht geen geloof aan het verblijf in Nimruz.

Dat verzoeker nooit naar buiten ging, dat ze bovendien een product kregen toegediend wat hen suf maakte.

5. CGVS stelt dat er een onmogelijkheid is om een dreigbrief te ontvangen op 11.11.15 terwijl verzoeker toen al in België was.

Dat de verklaringen van verzoeker uitgebreid en nauwkeurig zijn. Dat ook de opeenvolging van ontvangst eerste brief, vlucht naar de oom en ontvangst tweede brief nauwkeurig werden omschreven. Dat het een materiële vergissing betreft om die datum op het moment van aankomst te situeren, dan wel een probleem dat tijdens de vertaling is ontstaan.

6. CGVS vindt dat verzoeker te weinig weet over de recente incidenten in de regio van oorsprong.

Dat het opvalt dat CGVS stelt dat verzoeker wel degelijk een aantal grote incidenten kan vermelden, zodat er, ook al zijn die ouder, wel degelijk geloof moet worden gehecht aan zijn afkomst. Dat verzoeker niet alle incidenten kan vermelden is vrij evident nu hij in een gewelddadige regio leeft en men na een tijd niet meer alles registreert.

7. CGVS vindt ook de reisroute ongeloofwaardig.

Dat het verborgen reizen onder druk van smokkelaars niet dezelfde gedetailleerde reisweg oplevert als een toeristisch bezoek dat wordt vastgelegd met camera is nogal evident.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut

Dat mutatis mutandis hetzelfde geldt voor de subsidiaire bescherming."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Hetzelfde geldt waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van dezelfde wet, dat bepaalt in welke gevallen de door deze wet voorgeschreven motiveringsplicht geen toepassing kan vinden.

Verzoeker voert aan dat hij zal worden gedood door Islamitische Staat (hierna: IS) en wijst ook op de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden identiteit en leeftijd gelet op (a) de discrepanties tussen zijn voorgehouden leeftijd, het resultaat van het medisch onderzoek betreffende zijn leeftijd en de vermeldingen op de door hem voorgelegde taskara, (b) de verschillende namen die hij gebruikt onder meer in Bulgarije en op twee Facebookprofielen, en (c) het feit dat hij geen zicht biedt op zijn kennissenkring, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijfplaats voor zijn vertrek naar België gelet op (a) zijn vage, niet-gedetailleerde en niet-doorleefde verklaringen over zijn activiteiten gedurende de drie maanden die hij in het huis van de smokkelaars te Nimroz doorbracht, (b) de onaannemelijke chronologie over het ontvangen van de tweede dreigbrief, en (c) zijn gebrekkige kennis over recente veiligheidsincidenten in zijn beweerde district van herkomst, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden reisweg, (iv) evenmin geloof kan worden gehecht aan het door hem aangevoerde asielrelaas gelet op (a) verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen doorheen zijn asielprocedure en (b) het feit dat verzoeker de ontvangst van de tweede dreigbrief van IS dateert op 11 november 2015 terwijl hij reeds op 5 november 2015 in België is aangekomen en terwijl uit de vertaling van deze dreigbrief blijkt dat deze is gedateerd op 28 mei 2016, en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker wijst op onderzoeken die werden gedaan naar leeftijdstesten, dient erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 9). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Waar verzoeker meent dat het verschil tussen de leeftijdstest rekening houdend met de deviatie en zijn taskara niet groot is, dient opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker enerzijds een andere leeftijd opgaf dan deze die blijkt uit de taskara (ten tijde van het gehoor: 16 jaar en 11 maanden volgens verzoekers verklaring, 17 jaar en 8 maanden volgens de taskara) en anderzijds uit het medisch onderzoek blijkt dat verzoeker in werkelijkheid 19 jaar en 8 maanden met een standaarddeviatie van 1.5 jaar oud is. Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat er in Afghanistan geen geboorteregister bestaat waardoor alle taskara's onbetrouwbaar zijn. Waar verzoeker stelt dat hij zijn eerste taskara kwijtgeraakte en dat de datum van de eerste taskara (afgifte) op de tweede wordt vermeld, dient vastgesteld dat (i) nergens uit de door verzoeker voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat deze tweede taskara dezelfde datum van afgifte vermeldt als de eerste taskara, (ii) verzoeker hiervan tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen enkele melding maakte, en (iii) niet kan worden ingezien op welke wijze dit afbreuk zou kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen.

Tevens dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Betreffende de Facebookprofielen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan de bewering dat er miljoenen Facebookprofielen bestaan waarin de gebruiker niet zijn eigen identiteit opgeeft en te herhalen dat hij de naam van zijn neef heeft gebruikt. Het opwerpen van blote beweringen en het herhalen van reeds afgelegde verklaringen zonder de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer. Er wordt in de bestreden beslissing overigens terecht opgemerkt dat verzoekers verklaring dat hij het Facebookprofiel op naam van zijn neef slechts één keer gebruikte wordt tegengesproken door het feit dat dit profiel in België gemaakte foto's bevat die tussen februari en oktober 2016 werden geplaatst, hetgeen afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over deze Facebookprofielen en over zijn identiteit in het algemeen.

Wat betreft de vermelding van A.T. op de voorgelegde envelop (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) voert verzoeker in onderhavig verzoekschrift aan dat zijn oom analfabeet is en dat A.T. de envelop bij een familiebezoek meenam naar Kabul. Zelfs indien wordt aangenomen dat deze verklaring op waarheid zou berusten, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeker verklaart A. T. niet te kennen terwijl deze tot de vriendengroep van verzoeker op Facebook blijkt te behoren. Terecht kon de commissaris-generaal hieruit besluiten dat verzoeker informatie over zijn kennissenkring tracht achter te houden.

Betreffende zijn beweerde verblijf in Nimroz komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij nooit naar buiten ging. Nogmaals dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen geen dienstig verweer is. Waar verzoeker stelt dat hij een product kreeg toegediend dat hem suf maakte, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring.

Wat betreft het feit dat verzoeker op 11 november 2015 een (tweede) dreigbrief zou hebben ontvangen terwijl hij reeds sinds 5 november 2015 in België verbleef, wijst verzoeker erop dat het een materiële vergissing betreft, dan wel een vertalingsprobleem. Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker, die geacht kan worden zelf het beste op de hoogte te zijn van de precieze tijdssituering van de door hem aangevoerde feiten, niet eens met zekerheid kan zeggen of er *in casu* sprake is van een materiële vergissing dan wel van een vertaalprobleem. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat de vertaling van de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist zou zijn. Gezien het voorgaande kan verzoeker dan ook geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat zijn verklaringen uitgebreid en nauwkeurig zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk een groot aantal incidenten kon vermelden die zich afspeelden in zijn regio van herkomst, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de door verzoeker aangehaalde incidenten dateren van 5, 8 en 9 jaar geleden en dat hij verder enkel de opkomst van IS in het algemeen en de moord op een lid van de veiligheidsdiensten kan vermelden. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die beweert afkomstig te zijn uit een regio waar zich recent heel wat *high profile*-incidenten en -operaties hebben voorgedaan, op een gedetailleerde en doorleefde wijze over deze incidenten kan verhalen, *quod non*. Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat hij afkomstig is uit een gewelddadige regio en dat "*men na een tijd niet alles meer registreert*", komt hij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote bewering die hij mits geen enkel stuk staft en waarvan hij tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte.

Verder wordt nergens in de bestreden beslissing verwacht dat verzoeker een gedetailleerde beschrijving van zijn reisweg kan geven zoals "*een toeristisch bezoek dat wordt vastgelegd met camera*". Redelijkerwijze kan van verzoeker evenwel worden verwacht dat hij zijn reisweg aan de hand van gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde verklaringen aannemelijk kan maken, *quod non in casu*. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zichzelf tegensprekt door eerst te beweren dat hij te voet door Iran reisde om later te beweren dat hij met de auto door Iran reisde.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België niet aannemelijk zodat niet kan worden nagegaan of verzoeker afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verblijfplaatsen in Afghanistan voorafgaand aan zijn vertrek naar België aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER